

Pota sud, hotels, trànsit i accessos: la història interminable

L'estat de la qüestió de la 'a' a la 'z'

Dues construccions esportives, la Pota sud del Segon Cinturó, la meitat dels hotels de la polèmica i el pla d'accessos i trànsit de Barcelona són els punts calents. En el moment de donar la sortida de l'últim *sprint*, EL TEMPS repassa l'estat de la Barcelona olímpica de la A a la Z.

A-nella Olímpica. A mitjans de juliol s'han inaugurat les Piscines Picornell després de la remodelació que ha costat 2.200 milions de pessetes al

COOB'92. I dues setmanes abans s'havia estrenat el pavelló de l'Institut d'Educació Física de Catalunya (INEFC), l'obra de Ricard Bofill que tanca el cor de l'Anella de Montjuïc. La seu de l'INEFC, finançada íntegrament per la Generalitat amb 2.813 milions de pessetes, acollirà la competició de lluita i la Universitat de l'Esport durant els Jocs, i compartirà protagonisme amb l'Estadi Olímpic i el Palau Sant Jordi.

Cinturons. La Pota Sud del segon Cinturó, que la Generalitat construeix amb un pressupost de 7.500 milions de pessetes, és una obra clau per al pla d'accessos de la ciutat, però acumula un retard de dos mesos. Malgrat això, l'expectati-

va és acabar aquest tram fins al Nus del Llobregat el març de l'any que ve (l'accés a l'aeroport es farà després del '92) i tancar així l'anella viària de Barcelona quatre mesos abans dels Jocs. Els trams més conflictius d'aquesta Pota són el de la Diagonal a la carretera de Collblanc i el que enllaça aquest punt amb les vies de Renfe.

La Pota Nord, construïda per l'estat i que acaba a Montgat, té prevista la inauguració pel mes de febrer del 1992, connectant el Nus de la Trinitat amb la carretera de la Conreria. El Nus de la Trinitat uneix les autopistes A-7 i A-18 amb el Cinturó del Litoral, i permetrà accedir a les àrees olímpiques per l'entrada Nord sense necessitat de transitar per dins la ciutat.

Aquest estiu s'ha d'inaugurar el tram del Cinturó del Litoral que connecta, a través del Moll de la Fusta, la Zona Franca amb la Vila Olímpica del Poblenou.

Cerimònies. El mes d'octubre el guió final estarà enllestit. Per ara s'ha confirmat que Josep Carreras n'és el director musical i sembla segur que l'himne el farà Mikis Theodorakis. Comediants, La Fura dels Baus i El Tricicle participen en la part creativa.

Hotels. El pla d'hotels que va ocasionar la polèmica més agre de l'anterior mandat de Maragall anunciava 8 nous hotels per salvar la mancança d'instal·lacions de la ciutat. Només el del carrer Lleida segueix el calendari previst, però l'alcalde assegura que també el de Torre Melina, el de l'estació de Sants i el de la plaça d'Espanya obriran a temps per als

Jocs. Al marge d'aquest pla s'han edificat altres hotels per iniciativa privada, com el de la torre gegant de la Vila Olímpica. La polèmica hotelera es troba quan falta un any per a Jocs ben encesa per les

La Barcelona olímpica, encara en obres.

ARXIU

1985, 1992, 2000

Barcelona tenia 729.155 vehicles el 1985. Tres anys després ja en circulaven 913.842 i l'any dels Jocs hauran superat el milió. L'any 1985, el metre quadrat d'oficina de lloguer a la zona alta valia 1.000 pessetes mensuals. Aquest 1991 ha arribat a les 5.000.

La Barcelona del 1985 era la de la candidatura, la que aprofitava l'excusa olímpica per remodelar la ciutat. La del 1992 serà la Barcelona exageradament cara, amb la façana neta i un 15% menys de vehicles col.lapsant el trànsit gràcies als Cinturons. L'especulació urbanística, el desplaçament de la misèria cap a l'ex-

trarradi i la consolidació de l'entrada de la Diagonal com a zona de negocis són tres trets essencials de la nova ciutat olímpica. I per al 2000, molts reptes. Salvar la muntanya de Montjuïc de l'oblit posterior als Jocs per no repetir errors històrics, resoldre la nova ampliació de l'Aeroport: portar el tren d'alta velocitat a Barcelona i al seu Port, si se'l vol fer competitiu d'una vegada. I, sobretot, superar la ressaca olímpica i trobar el costat humà a una ciutat privilegiada i víctima alhora –com totes les que accepten el joc– del gigantisme olímpic.

C.C.

tarifes del 92, que el CIO considera abusives, i per un debat intern en el Gremi. Joan Gaspart assegura que el 1993 en sobran, d'hotels.

Port Olímpic. Ha estat una de les operacions més rendibles per a Vila Olímpica S.A. Construir-lo va costar prop de 8.000 milions de pessetes, però la venda dels amarratges per a embarcacions (a preus molt propers als 50 milions de pessetes) i dels 12.000 metres quadrats de superfície per a restaurants i botigues permet recuperar la inversió. La comercialització del Port Olímpic és, per ara,

l'operació més reeixida de totes les inversions immobiliàries de Barcelona. Aquesta construcció era clau per a mantenir la competició de vela a la capital dels Jocs i per a contribuir a obrir la ciutat al mar. Els seus destinataris accentuaran el caracter elitista de la Vila Olímpica.

Subseus. Mollet, amb la construcció a l'Escola de Policia de noves instal·lacions per al Tir Olímpic, és la més crítica. Badalona i Granollers, que estrenen pavellons, Viladecans, que ha estrenat estadi de beisbol, i La Seu, que ha estre-

nat canals artificials d'aigües braves, segueixen el calendari. Banyoles té els accessos com a punt crític.

Torre de Collserola. Ha de ser operativa durant els Jocs, amb 268 metres d'alçada i després d'haver-hi invertit 3.700 milions de pessetes. El mes de juny el cos de la Torre dissenyada per l'arquitecte britànic Norman Foster va completar ja els seus 77 metres d'alçada.

Vila Olímpica. Tot i que el nom genèric de Vila Olímpica se l'ha apropiat la del Poblenou de Barcelona (1.800 habitatges), que ha d'acollir els 15.000 atletes i tècnics, els Jocs del 92 en tenen tres més, de Viles. La de Banyoles, la de la Vall d'Hebron (449 habitatges), per a jutges i àrbitres i la de Montigalà-Badalona (900 vivendes), per a periodistes. El ritme de construcció aconsegueix en tots els casos els terminis, i a partir del mes de gener del 1992 el COOB s'haurà de fer càrrec d'adaptar aquestes quatre urbanitzacions olímpiques per al seu ús privat durant els Jocs. El ritme de venda dels pisos, que en el cas del Poblenou tenen uns preus selectius per a classe mitja-alta, no aconsegueix les expectatives.

Carles Capdevila